

Arrest

nr. 233 571 van 3 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 november 2019 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 november 2019 krijgt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering onder een bijlage 13septies. Tevens krijgt hij diezelfde dag een inreisverbod van 10 jaar opgelegd. Het inreisverbod betreft de bestreden beslissing:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van Gent op 05/11/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam : E. H. (...)

voornaam : Jilali

geboortedatum : 23.09.1979

geboorteplaats : Al Hoceima

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 06/11/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene werd reeds meermaals veroordeeld voor inbreuken op de openbare orde. Op 18/06/2001 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Gent tot een gevangenisstraf van 2 maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. Op 07/04/2003 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Gent tot 2 jaar gevangenisstraf met probatie-uitstel van 5 jaar voor 18 maanden voor verdovende middelen: bezit zonder vergunning, ten aanzien van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar; verdovende middelen: verkoop/het te koop stellen zonder vergunning; verdovende middelen: bezit zonder vergunning. Op 07/05/2003 werd hij door de Politierechtbank van Gent veroordeeld tot een geldboete van 50 euro (x5=250 euro) (vervangende gevangenisstraf 8 dagen) voor onopzettelijke slagen en verwondingen in het verkeer. Op 13/08/2004 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Gent tot een gevangenisstraf 2 maanden voor het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening. Op 11/02/2008 werd hij door het Hof van Beroep van Gent veroordeeld tot een werkstraf van 300 uren (vervangende gevangenisstraf van 20 maanden) voor bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf (herhaling); wapens vuurwapens: het dragen zonder wettige reden zonder vergunning (herhaling).

Er werden daarna nog meerdere PV's opgemaakt door de politie voor inbreuken op de openbare orde. In 2009 door de PZ Gent voor opzettelijke slagen en verwondingen (GE.43.LA.018080/2009); in 2010 door de PZ Gent voor ontvluchting van gevangenen (GE.16.LA.065658/2010); in 2011 door de PZ Gent voor bedreiging met bevel of voorwaarde (GE.45.LA.036459/2011), voor opzettelijke slagen en verwondingen (GE.43.LA.051464/2011); in 2016 door de PZ Gent voor gewone diefstal (GE.18.LA.094970/2016); in 2016 door de PZ Gent voor drugs/verkoop (GE.43.LA.091009/2016); in 2017 door de PZ Gent voor drugs/verkoop (GE.60.LA.010829/2017), voor wapen, munitie, onderdeel, toebehoren-bezit (GE.36.LA.000461/2017), voor drugs/verkoop (GE.60.LA.076025/2017); in 2019 door de PZ Gent voor drugs/bezit (GE.60.LA.025829/2019 en GE.60.LA.042960/2019). uit de aard, de ernst en het recidivisme van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt bovendien expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit ook niet na te streven.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29/03/2017 dat hem betekend werd op 12/04/2017. Op 30/09/2016 diende hij een aanvraag in tot verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie of een IK voor vreemdelingen (bijlage 19ter). Op 29/03/2017 werd deze aanvraag vestiging geweigerd (bijlage 20). Op 12/04/2017 werd hem deze bijlage 20 betekend samen met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig tot 12/05/2017. Betrokkene diende vervolgens een beroep in bij de RVV. Dit beroep werd verworpen op 14/09/2017 en op 11/04/2018 werd hem de intrekking van zijn bijlage 35 betekend. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene werd bovendien door de stad Gent geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in

het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene verblijft nu nog steeds op het Belgisch grondgebied zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Betrokkene verklaart 2 kinderen en familie in België en 1 kind in Frankrijk (waarvan hij het geboortjaar niet weet). Betrokkene verblijft ook al meer dan 20 jaar in België. Echter, uit de aard, de ernst en het recidivisme van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Bovendien, de maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk; EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67). Gezien de maatschappelijke impact van de door betrokkene gepleegde feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt bovendien expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit ook niet na te streven.

De verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties. Zijn kinderen kunnen contact met hem onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Marokko of een andere plaats waar hij zou verblijven. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Het feit dat de kinderen van betrokkene in België verblijven (en 1 kind in Frankrijk waarvan hij het geboortjaar niet weet), kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende tien jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde

Betrokkene werd reeds meermaals veroordeeld voor inbreuken op de openbare orde. Op 18/06/2001 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Gent tot een gevangenisstraf van 2 maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. Op 07/04/2003 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Gent tot 2 jaar gevangenisstraf met probatie-uitstel van 5 jaar voor 18 maanden voor verdovende middelen: bezit zonder vergunning, ten aanzien van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar; verdovende middelen: verkoop/het te koop stellen zonder vergunning; verdovende middelen: bezit zonder vergunning. Op 07/05/2003 werd hij door de Politierechtbank van Gent veroordeeld tot een geldboete van 50 euro (x5=250 euro) (vervangende gevangenisstraf 8 dagen) voor onopzettelijke slagen en verwondingen in het verkeer. Op 13/08/2004 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Gent tot een gevangenisstraf 2 maanden voor het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening. Op 11/02/2008 werd hij door het Hof van Beroep van Gent veroordeeld tot een werkstraf van 300 uren (vervangende gevangenisstraf van 20 maanden) voor bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf (herhaling); wapens vuurwapens: het dragen zonder wettige reden zonder vergunning (herhaling). Er werden daarna nog meerdere PV's opgemaakt door de politie voor inbreuken op de openbare orde. In 2009 door de PZ Gent voor opzettelijke slagen en verwondingen (GE.43.LA.018080/2009); in 2010 door de PZ Gent voor ontvluchting van gevangenen (GE.16.LA.065658/2010); in 2011 door de PZ Gent voor bedreiging met bevel of voorwaarde (GE.45.LA.036459/2011), voor opzettelijke slagen en verwondingen (GE.43.LA.051464/2011); in 2016 door de PZ Gent voor gewone diefstal (GE.18.LA.094970/2016); in 2016 door de PZ Gent voor drugs/verkoop (GE.43.LA.091009/2016); in 2017 door de PZ Gent voor drugs/verkoop (GE.60.LA.010829/2017), voor wapen, munitie, onderdeel, toebehoren-bezit (GE.36.LA.000461/2017), voor drugs/verkoop (GE.60.LA.076025/2017); in 2019 door de PZ Gent voor drugs/bezit (GE.60.LA.025829/2019 en GE.60.LA.042960/2019). uit de aard, de ernst en het recidivisme van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt bovendien expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit ook niet na te streven.

Betrokkene verklaart 2 kinderen en familie in België en 1 kind in Frankrijk (waarvan hij het geboortjaar niet weet). Betrokkene verblijft ook al meer dan 20 jaar in België. Echter, uit de aard, de ernst en het recidivisme van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Bovendien, de maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk; EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen

aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67). Gezien de maatschappelijke impact van de door betrokkene gepleegde feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt bovendien expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit ook niet na te streven. De verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties. Zijn kinderen kunnen contact met hem onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Marokko of een andere plaats waar hij zou verblijven. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Het feit dat de kinderen van betrokkene in België verblijven (en 1 kind in Frankrijk waarvan hij het geboortjaar niet meer weet), kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende tien jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van tien jaar: Betrokkene verklaart sinds 25 jaar in België te zijn omdat zijn vader in België was en hem naar hier heeft gehaald. Betrokkene verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat zijn volledige familie in België is: Vader, zus en 2 kinderen. Betrokkene verklaart een relatie te hebben met B. S. (...). Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Het feit dat betrokkene een relatie heeft geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Bovendien het feit dat de vriendin, vader en kinderen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM. Betrokkene geeft verder geen redenen waarom hij niet kan of wil terugkeren naar zijn land van herkomst. een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen de artikelen 62, 74/11, 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de algemene rechtsbeginselen, in casu schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

1.1. Met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. : « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn

gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ». Dat in casu verweerder het inreisverbod gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoeker niet meewerkt met de overheden, duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan een verwijderingsmaatregel wil houden en een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder op een afdoende manier rekening heeft gehouden met het hoger belang van verzoekers kinderen, zijn langdurig verblijf en het gezins- en familielevens van verzoeker conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit inreisverbod. Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM, sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is. Dat de bestreden beslissing echter niet in proportie staat tot het gezinsleven van verzoeker in België en het hoger belang van zijn Belgische minderjarige kinderen. Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn Belgische kinderen) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM. Immers, verzoeker is de vader van twee Belgische minderjarige kinderen, een zoon Mohamed die geboren is op 26 april 2002 en een dochter Hiba die geboren is op 26 juli 2006. Deze kinderen zijn in België geboren en getogen en hebben geen enkele band met Marokko, het thuisland van verzoeker. Zoals supra reeds gesteld, stelt verweerder dat verzoeker een "ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde" en verwijst dienaangaande in de bestreden beslissing naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker en naar de m.b.t. verzoeker opgemaakte P.V.'s, zonder ook maar op enige wijze de "actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging" te onderzoeken en te motiveren. Verzoeker benadrukt dat de laatste strafrechtelijke veroordeling reeds dateert van 2008. Gelet op deze concrete omstandigheden eigen aan de zaak van verzoeker, is het in casu niet duidelijk waarom verweerder heden van mening is dat de verzoeker actueel een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, nu de laatste strafrechtelijke veroordeling reeds dateert van 2008. Dat de bestreden beslissing hierdoor ook de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw.

1.2 Met betrekking tot de duur van het inreisverbod

Dat overeenkomstig artikel 74/11 §1, tweede lid, 2° Vw. een inreisverbod kan opgelegd worden van meer dan vijf jaar "indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid". Dat in casu een inreisverbod voor 10 jaar aan verzoeker wordt opgelegd met als motivatie dat verzoeker "een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde". Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd. Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat het in casu niet duidelijk is waarom verweerder heden van mening is dat de verzoeker actueel een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt gelet op het feit dat de laatste correctionele veroordeling reeds dateert van februari 2008, verzoeker werd toen veroordeeld tot een werkstraf van 300 uren. Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt. Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen in het dossier van verzoeker eenvoudigweg worden genegeerd, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag inzake de rechten van de mens. Dat geenszins bij de beoordeling van verzoekers recht op een privé- en een gezinsleven, overeenkomstig art. 8 E.V.R.M., verweerder heeft rekening gehouden met verzoekers gezins- en familielevens sedert 1998 in België. In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37). Uit de

rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68). Dat uit de betreden inreisverbod geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder grondig in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing. Verzoeker kan onmogelijk zijn privé- en gezinsleven verderzetten in het land waarvan hij de nationaliteit heeft, aangezien hij vader is van twee Belgische minderjarig kinderen en sinds de geboorte van zijn kinderen voor hen zorgt, ook na de scheiding van zijn echtgenote. Zijn leven is in België, waar hij reeds langdurig verblijft. De bestreden beslissing houdt geen enkele grondige proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM. Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van deze wet formeel te motiveren.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Deze motivering laat de verzoekende partij op voldoende wijze toe kennis te nemen van de determinerende motieven, waardoor is voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het bestreden inreisverbod verwijst uitdrukkelijk naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...)”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”* of *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Deze verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is conform artikel 11, lid 1 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De bestreden beslissing legt een inreisverbod op, conform artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat er geen vrijwillige vertrektermijn werd toegestaan, wat blijkt uit de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), die gepaard gaat met het bestreden inreisverbod. Dit gegeven wordt op zich niet betwist.

Wat betreft de duur van het opgelegde inreisverbod, merkt de Raad voorafgaandelijk op dat, overeenkomstig §1, eerste lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Uit het vierde lid van voormeld artikel volgt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900).

Verzoeker werd meerdere keren veroordeeld. Hij betwist het dienaangaande motief in de bestreden beslissing niet: *“Betrokkene werd reeds meermaals veroordeeld voor inbreuken op de openbare orde. Op 18/06/2001 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Gent tot een gevangenisstraf van 2 maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. Op 07/04/2003 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Gent tot 2 jaar gevangenisstraf met probatie-uitstel van 5 jaar voor 18 maanden voor verdovende middelen: bezit zonder vergunning, ten aanzien van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar; verdovende middelen: verkoop/het te koop stellen zonder vergunning; verdovende middelen: bezit zinder vergunning. Op 07/05/2003 werd hij door de Politierechtbank van Gent veroordeeld tot een geldboete van 50 euro (x5=250 euro) (vervangende gevangenisstraf 8 dagen) voor onopzettelijke slagen en verwondingen in het verkeer. Op 13/08/2004 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Gent tot een gevangenisstraf 2 maanden voor het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening. Op 11/02/2008 werd hij door het Hof van Beroep van Gent veroordeeld tot een werkstraf van 300 uren (vervangende gevangenisstraf van 20 maanden) voor bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf (herhaling); wapens vuurwapens: het dragen zonder wettige reden zonder vergunning (herhaling).”*

De Raad wijst erop dat uit de omstandigheden die tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid wel degelijk het bestaan van een persoonlijk gedrag kan blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). Hierbij impliceert het enkele gegeven dat reeds enige tijd is verstreken sedert de gepleegde feiten die aanleiding hebben gegeven tot de veroordelingen van 2001 en 2008 niet dat verweerder niet langer het bestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou kunnen vaststellen. In dit verband kan worden opgemerkt dat het tijdsverloop sinds het plegen van de feiten weliswaar een gegeven is dat relevant is om te beoordelen of sprake is van een bedreiging, doch dat de eventuele uitzonderlijke ernst en de herhaling van de betrokken handelingen echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan inhouden (HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt. 58). In de motieven wordt duidelijk ingegaan op de meerdere kansen van verzoeker om zich te herpakken, het blijven volharden in misdrijven, feiten die getuigen van een gewelddadige instelling, een verregaand gebrek aan normbesef en een criminele ingesteldheid.

Verzoeker stelt dat zijn veroordelingen dateren van bijna tien jaar geleden en dat hij derhalve actueel geen gevaar vormt. De Raad stelt echter vast dat verzoeker de verwijzing in de bestreden beslissing naar de processen-verbaal, die werden opgemaakt voor inbreuken op de openbare orde, ongemoeid laat: *“In 2009 door de PZ Gent voor opzettelijke slagen en verwondingen (GE.43.LA.018080/2009); in 2010 door de PZ Gent voor ontvluchting van gevangenen (GE.16.LA.065658/2010); in 2011 door de PZ Gent voor bedreiging met bevel of voorwaarde (GE.45.LA.036459/2011), voor opzettelijke slagen en verwondingen (GE.43.LA.051464/2011); in 2016 door de PZ Gent voor gewone diefstal (GE.18.LA.094970/2016); in 2016 door de PZ Gent voor drugs/verkopen (GE.43.LA.091009/2016); in 2017 door de PZ Gent voor drugs/verkopen (GE.60.LA.010829/2017), voor wapen, munitie, onderdeel, toebehoren-bezit (GE.36.LA.000461/2017), voor drugs/verkopen (GE.60.LA.076025/2017); in 2019 door de PZ Gent voor drugs/bezit (GE.60.LA.025829/2019 en GE.60.LA.042960/2019).”*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde zich niet beperkt tot het louter verwijzen naar de veroordelingen en processen-verbaal. In de motieven wordt eveneens verwezen naar de maatschappelijke impact van druggerelateerde inbreuken, de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, de ernstige verstoring van de openbare orde, de ondermijning van de gezondheid van anderen, waarbij er tevens wordt verwezen naar rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie, alsook het kaderbesluit van de Raad. Uit deze veroordelingen en de ernst van de feiten stelt de gemachtigde dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Verweerder besluit op niet kennelijk onredelijke wijze dat het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België bovendien expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit ook niet na te streven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad in de eerste plaats op dat, overeenkomstig het tweede lid van deze verdragsbepaling, een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het recht op een privé-, gezins- of familieleven mogelijk is indien deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, voor de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, voor de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Het staat niet ter discussie dat er een wettelijke basis is die verweerder toelaat de bestreden beslissing te nemen, namelijk artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Het staat ook vast dat verweerder oordeelde dat de bestreden maatregel vereist is ter bescherming van de openbare orde en dat hij bijgevolg één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde doelstellingen nastreeft. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing laat ook toe vast te stellen dat verweerder een zeer doorgedreven

belangenafweging heeft doorgevoerd en dat hij hierbij de persoonlijke situatie van verzoeker in aanmerking heeft genomen.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in het betoog dat geen rekening is gehouden met zijn “gezins- en familielevens sedert 1998 in België”. Uit de bestreden beslissing blijkt in tegenstelling tot wat verzoeker beweert wel dat rekening werd gehouden met de situatie van verzoeker. Verweerder overweegt niet op kennelijk onredelijke wijze: *“Betrokkene verklaart 2 kinderen en familie in België en 1 kind in Frankrijk (waarvan hij het geboortjaar niet weet). Betrokkene verblijft ook al meer dan 20 jaar in België. Echter, uit de aard, de ernst en het recidivisme van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Bovendien, de maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk; EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67). Gezien de maatschappelijke impact van de door betrokkene gepleegde feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt bovendien expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit ook niet na te streven. De verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties. Zijn kinderen kunnen contact met hem onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Marokko of een andere plaats waar hij zou verblijven. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Het feit dat de kinderen van betrokkene in België verblijven (en 1 kind in Frankrijk waarvan hij het geboortjaar niet meer weet), kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende tien jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van tien jaar: Betrokkene verklaart sinds 25 jaar in België te zijn omdat zijn vader in België was en hem naar hier heeft gehaald.*

Betrokkene verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat zijn volledige familie in België is: Vader, zus en 2 kinderen. Betrokkene verklaart een relatie te hebben met B. S. (...). Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Het feit dat betrokkene een relatie heeft geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Bovendien het feit dat de vriendin, vader en kinderen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM. Betrokkene geeft verder geen redenen waarom hij niet kan of wil terugkeren naar zijn land van herkomst. een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen."

Bovendien wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat het persoonlijk en familiaal belang ondergeschikt geacht wordt aan de vrijwaring van de openbare orde. Op basis van de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat verweerder rekening hield met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM en dat hij besloot dat de eventuele inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoeker op basis van het tweede lid van deze verdragsbepaling mogelijk is. Verzoeker maakt, gezien voorgaande vaststellingen, niet aannemelijk dat verweerder relevante gegevens onterecht buiten beschouwing liet of dat de belangenafweging die verweerder doorvoerde om tot zijn besluit te komen incorrect of kennelijk onredelijk is. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder, die verzoeker daarenboven uitgebreid de kans gaf om alle nuttige inlichtingen te verstrekken of dienstige stukken over te maken, op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC